

JESU VEI TIL FOLKENE

Radiopreken i Høyland kirke 6. januar 1957

av

JOHANNES SKAUGE

Han forlot Nazaret og kom og tok bolig i Kapernaum ved sjøen, i Sebulons og Naftalis landemerker, forat det skulle oppfylles som er talt ved profeten Esaias, som sier: Sebulons land og Naftalis land ved sjøen, på hin side av Jordan, hedningenes Galilea, det folk som satt i mørke, har sett et stort lys, og for dem som satt i dødens land og skygge, for dem er et lys opprunnet. Fra den tid begynte Jesus å forkynne og si: Omvend eder, for himlenes rike er kommet nær!

(Matt. 4, 13—17.)

Så stillferdig skildrer teksten Jesu vandring fra sin hjemby Nazaret til hedningenes bygder og byer at det nesten kan få en til å stusse. Her er intet kongeinntog, ingen herolder, intet av juleevangeliets englesyn. Men evangelisten ser en begivenhet i denne hverdagshendelsen, oppfyllelsen av Esaiasspådommen er en del av en guddommelig plan. Et stort lys skinner for dem som sitter i dødens land og skygge fra den dag Jesus kom. Fra nå av, sier Matteus, begynte Jesus å forkynne omvendelse. Dette var altså begynnelsen til det vi i dag kaller verdensmisjonen, evangeliets gang fra folk til folk.

Så smått begynte det! Så smått at det rent skapes tankekor og tvil hos noen hver når en tenker på hva det gjaldt! Kristus kom jo ikke bare til Sebulons og Naftalis landemerker, ikke til noe enkelt folk, men til alle. «Så har Gud eisket *verden* at han ga sin sønn,» sier Johannes. Og da Jesus selv ga ordren, lød den på å gjøre alle folkeslag til disipler. Hvordan kan noe så stort oppfylles i det små? Hadde det nå likevel dreiet seg om en kunn-gjøring av kristendommens sannhetsinnhold, dens hovedsake-lige lærepunkter slik at alle fikk *høre* budskapet, ville vi i vår tid kanskje funnet det overkommelig. Men Jesus sa ikke «lær

dem» alene, men «lær dem å holde». Kristen misjon er altså å omskape folkene fra hjertet av. Da forandres tankesett, seder og skikker. Det er folkekristning. En oppgave så svimlende og overmenneskelig at en må dømme det hele fåfengt, menneskelig talt.

Her er det to muligheter: enten fortvile i menneskelig avmakt — eller i blind lydighet sette sin lit til ham som ga ordren og løftet: Og gå på hans ord alene!

Det var det siste de tolv på berget i Galilea gjorde da de fikk misjonsbefalingen. De fikk intet storstilt program om metoder og misjonsstrategi. Ingen innvielse i noe kirkehistoriens langtidsprogram fra slekt til slekt og fra land til land. Bare ordren: Gå ut! Og budskapet: Omvend eder! Det kan synes så smått. Men i virkeligheten innebærer dette alt. Et folks kristning går gjennom den enkelte. Hva ville storstilte programmer, verdensaksjoner og massebevegelser utrette dersom det enkelte menneske ikke ble hjulpet til frigjøring og nytt liv? Uten hjertets forandring ved syndenes forlatelse ved tro på Kristus ville det bare bety nye byrder på menneskenes skuldre. Og byrder har de fra før av så mange av at de segner under dem. Men her kommer han som selv vil bære våre byrder.

Her er han som vil løse hver syndebunden trell.

Her er han som vil øse trost i hver bange sjel.

Forløperen kaller ham «Guds lam som bærer verdens synd.» Stilt og mildt vil han fremme sin sak. Han vil ikke knekke et brukket rør og ikke slokke en rykende veke. Slik kommer han og vil gi seg selv til alle, med alle himmelrikets gaver og muligheter.

*Saktmodig fremmer han sin akt
og herske vil med miskunns makt.*

Så klar og avgjort var han på dette punkt at da fristeren forespeilte ham å vinne alle verdens riker og deres herlighet, var dette for ham som et knefall for den onde selv. Han møtte

det med et «Vik bak meg, Satan!» Den ensomme gang til Golgata, korsets vei, ble *hans* vei til folkene.

På denne bakgrunn skjønner vi kanskje litt av hemmeligheten ved at kristendommens vei til hedningeverdenen i alle tider ble den enkeltes vei i lydighet og forsakelse.

Det var til alle tider noen lysende navn og enkelte genier blant dem som bar evangeliet til hedningeverdenen. Men misjonens historie er ikke noe epos om geniale prestasjoner, men om lydighet, ukuelig trosdristighet og selvoppofrende troskap. For dem som fikk kallet, var dette personlig forpliktende. De sa med Paulus: «Ve meg, om jeg ikke forkynner evangeliet.»

Vet vi at Kristus Jesus er verdens eneste håp, da er det *ett* anliggende som må overskygge alle andre, ett ansvar som må bli bestemmende for vårt liv som kristne: Å kunngjøre og avdekke Kristus i ord og gjerning for alle — så alle kan se og kjenne ham og ta imot ham!

For den som tror på Kristus, er de 99 grunner for å drive misjon overflødige. Det er hans ordre! Og det er nok! Å svikte i ulydighet er å svikte Jesus Kristus som vi bekjenner og som er vårt liv. Misjonen er den kristne kirkes store fellesanliggende. Det gis ingen fritagelse for noen. Der er heller ingen unntagelse eller permisjon gitt for vanskelige tider. I krig og fred, i gode og onde dager skal budstikken gå og verket drives til verdens ende. Og til han kommer igjen.

Derfor må ingen stå ledige på torvet. Hver kvinne og mann må finne sin plass. Høsten er stor, men arbeiderne så få, sa Jesus. Bare Det Norske Misjonsselskap er betrodd arbeidet blant en befolkning på 5—6 millioner mennesker. Til disse millioner har vi ansvar for å bringe livets ord. Alene dette er en overveldende evangeliseringoppgave.

Alle misjoner har liknende overveldende oppgaver på sine arbeidsfelter. Om det skal kunne lykkes å løse dem, må hver kristen mann og kvinne, ja barna med, se sitt ansvar og stille tid og krefter til disposisjon. De må gi regelmessig av sin fortjeneste og bære misjonsarbeidet i sin bønn.

Å bringe evangeliet om Kristus til alle folk, må for oss alle

bli en del av selve det å være en kristen. Har vi så sant mottatt syndenes forlatelse og rett til å være Guds barn for Kristi skyld, uforskyldt av hans nåde, skal det være en glede og en hjertets trang å bringe det til andre. For intet har I fått det, for intet skal I gi det, sa Jesus.

Hver forkynner må bli en misjonsforkynner, hver far og mor, hver lærer og lærerinne misjonens såmenn i barnehjertet. Slik skapes og næres misjonsilden.

Misjonskjærlighet er Kristuskjærlighet. Misjon er Kristus-åpenbaring.

For da du selv fikk møte Kristus og motta hans forbarmende nåde, sto du med ett i gjeld til alle mennesker. Ikke bare de nærmeste, bygden og byen, vårt eget folk. Men kanskje følte du ikke minst at du sto i gjeld til dem som sitter i hedenskapet. De som er så «langt borte» at de ikke engang vet at Gud ble menneske, at Jesus tilhører også dem. Fra den dag du fikk se det, følte du at du måtte stå i rekkene, i den fylkingen som ber, arbeider og ofrer til misjonens hellige sak. Du ble en soldat i den hellige krig for at Guds rike skal komme.

Det var altså ikke ved englemunn, gjennom himmelske høytalere, Gud ville forkynne nådens og frelsens budskap til verden, og heller ikke ved imponerende menneskelige prestasjoner. Hans vei var ikke suksessens og sensasjonens. Han ville ha menneskehjertet knyttet til seg innenfra. Han gjorde seg solidarisk med oss i våre lidelser, vår kamp og vår nød. Han ble en av oss, og bar våre byrder i sin stedfortredende kjærlighet til døden.

Det er da også ved frelste syndere han vil føre sin sak. Derfor begynte han med å tale omvendelse.

Dette er misjonens kjerne. Uten omvendelse er det ingen vei inn i Guds rike. Derfor må alt misjonens arbeid ha sitt utspring og sitt mål i omvendelse og tro på Kristus Jesus som verdens frelser.

Kanskje det er noen som gripes av motløshet når de ser på de overmenneskelige oppgavene misjonen står overfor i vår tid. Bare på våre arbeidsfelter på Madagaskar og i Kamerun

er det 7—800 landsbyer som ennå ikke har fått evangeliet. Da vi for 3 år siden skulle oppta arbeid på et nytt sted i Japan, kjørte vi gjennom landsby etter landsby med 30—50 000 innbyggere, hvor det etter hva undersøkelsene hadde brakt på det rene, fantes få mennesker som kjente til hvem Jesus Kristus var.

Også for Jesus måtte det være smertelig at arbeiderne er så få. Men heller ikke her lot han seg et øyeblikk friste av kjødelige utvortes midler for å oppnå ytre resultater. Hans anvisning var: *Be derfor!*

Det er altså her vi har sviktet. Vi vil heller løpe av sted og finne på noe som sees, noe som gir mer synbare resultater og som ruver mer. Og framfor alt, noe som stiller oss selv i forgrunnen. Ved bønn er det han driver arbeiderne ut. Misjonærene som følger kallet, er en frukt av bønn. Ved bønn skapes villige hjerter til å bære arbeidet her hjemme så det får de midler som trengs. Ved bønn skal arbeiderne og arbeidet ute og hjemme fylles med ånd og kraft fra Gud så det ikke havner i en åndsfattig og kraftløs tomgang, et støyende og ruvende maskineri uten liv.

Jesus vil altså at selve situasjonen skal drive oss til bønn. Og ser vi på våre muligheter til å nå vår samtidige ikke-kristne generasjon med evangeliet, har vi *en* sjanse: Bønn! Vi trenger bønnevekkelse! Be om at vi selv må få ta imot ham i omvendelse og tro! Be om at Guds rike må komme til hedningenes millioner! Be om lydighet til å gå inn i den stille, upåaktede og anonyme tjeneste for ham!

Ingen av oss skal tape motet om han synes hans arbeid hverken ruver eller monner. Å stirre etter resultater vil bare uthule oss og etterlate oss trette, motløse og ubrukbare. Gjerningen er ikke vår, men hans. Menneskene vi arbeider for, hører ham til. Midlene er hans. Også fruktene råder han selv for. Heller ikke dem kan vi frembringe. Vi som står i tjenesten, skal han alene forføye over. Ja, så helt og holdent hviler det hele i hans hånd at endog de gjerninger han har kalt oss til å utføre, har han lagt ferdige forat vi skal *vandre* i dem!

Men så skal situasjonen også drive oss til arbeid! Er misjonen alle kristnes bønneemne, må den sannelig også være alles arbeidsoppgave. Be, har en sagt, som det ikke nyttet å arbeide! Arbeid som det ikke nyttet å be!

Og la oss arbeide mens det er dag! At verdens største misjonsmark, China, lukket seg for misjonsvirksomhet utenfra, skal minne oss om at det gjelder å bruke tiden. Det er uro og gjæring over hele den fargede verden. Vi vet ikke hvor lenge arbeidet vil kunne drives slik som i dag. At det haster mer enn før, understrekes også av de gode arbeidsforhold misjonen ennå har de fleste steder.

Alt synes å peke mot at vi står foran en stor innspurt i verdensmisjonen. Det økte mellomfolkelige samkvem, viljen til å respektere de fargede folkene og oppta dem i folkefellesskapet, kringkastingens muligheter i misjonens tjeneste, oversettelsen av Bibelen til stadig flere språk og mange flere faktorer er med å bane vei for en stadig mer verdensomfattende misjonsinnsats. Vi må i situasjonen i det hele se Guds egen plan.

Det ligger en mektig appell i dette og et sterkt kall til oss alle. Tiden er kort. Kongens ærend har hast. Når fristen er utløpet, kommer han selv for å sette alt i den rette skikk.

Det er nok de som vil mene at vi har god tid. Hedningene er der jo alltid. Intet kan være mer feilaktig. Den hedningeverden som våre fedre hørte om og begynte arbeidet blant for over 100 år siden, gikk i grav uten evangeliet. Bare en liten begynnelse ble gjort blant dem. Bare noen få ble nådd. Siden er flere generasjoner kommet og gått. Den store masse forble i dødens land og skygge. Kristus var kommet også til dem. Men de fikk aldri se hans lys.

Når de store resultater av misjonsarbeidet skal gjøres opp i vår tid, resultater våre fedre aldri kunne drømme om: De unge kristne kirker som reiser seg i Afrika og Asia som et mektig vitnesbyrd om evangeliets omskapende makt, da skal ikke de forsømte anledninger glemmes! La disse svunne slekter rope til oss om vårt ansvar!

*Men under dette himmelhvelv av fred ved Kristus vunnet,
er hedenskapets brede elv i tusen år henrunnet.*

I Afrikas indre så jeg noen av de mest primitive mennesker i stenalderdrakt. De tilbød sine avdødes hodeskaller. Deres tenner var spissfilt som kannibalenes. Spebarn hvis mødre døde, ble lagt i mødrenes arm og begravet levende med dem.

Hvor svakt et lys vi tente!

Men da må vi også kjenne det som en stor forrett å få være med og hele sår og lette byrder og bringe lys i mørket — som en liten avbetaling på vår gjeld. Når Kristi kjærlighet tvinger oss, blir misjonen gledens og takkens overskudd. Da blir den fattigst som minst gir. Derfor kan vi synge med Gustav Jensen:

*Gi til du blir tom og arm,
intet skal du miste,
gi til du blir rik og varm,
rikest på det siste.*